

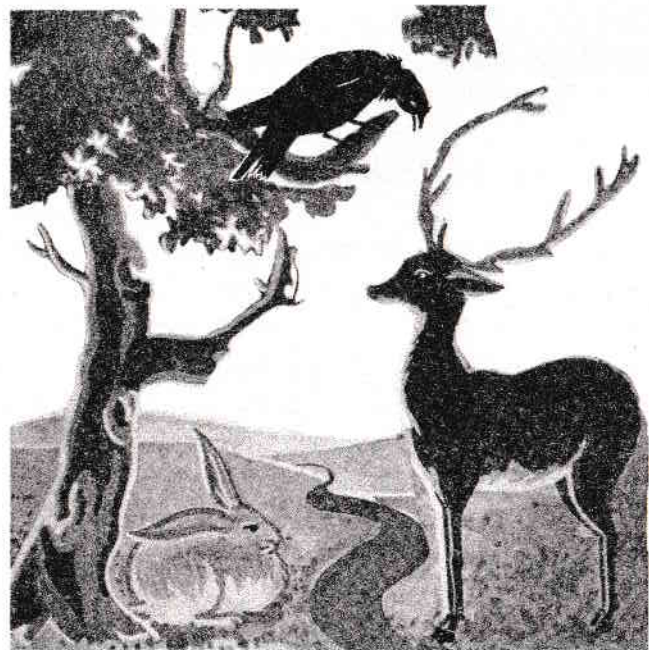
LBRIS

We know
books

Felix Salten

Bambi

Povestea unui pui de căprioară

REGIS

Tipar executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Avenit pe lume într-un desiș, într-unul din acele culcușuri tănuite ale pădurii, care par deschise peste tot, dar care sunt adăpostite din toate părțile.

Era numai un pic de loc acolo; tocmai cât trebuia pentru dânsul și pentru mama lui. Acum se ridicase, clătînându-se pe piciorușele cele subțiri privind ca un prostuț înaintea lui, cu ochii aceia tulburi care nu vedeau încă nimic, cu capul plecat, tremurând și încă foarte zăpăcit.

— Ce copil frumos! strigă coțofana.

Atrasă de gemetele mamei care năștea, ea alergase într-acolo și stătea cocoțată pe o creangă din apropiere.

— Ce copil frumos! repetă iarăși.

Nu primi nici un răspuns, dar își urmă stăruitor vorba mai departe:

— E de mirare cum poate să stea în picioare și să umble îndată. O, ce interesant e! N-am mai văzut vreodată așa ceva în viața mea. E drept că sunt foarte tânără; abia de un an am ieșit și eu din culcuș, după cum sigur că știi. Dar ce lucru minunat! Copilul ăsta, abia născut, știe să stea în picioare. Gălesc că asta e ceva foarte frumos. De altfel la voi, căprioarele, totul este foarte frumos... Știe să și alerge, poate?...

— Desigur, răspunse încetișor mama. Dar te rog să mă ierți că în clipa asta nu sunt în stare să stau de vorbă. Am prea multe de făcut... Și, apoi, mă simt cam obosită...

— Nu te stingheri pentru mine, zise coțofana. Nici eu n-am vreme multă, dar una ca asta nu se vede în toate zilele. Gândește-te cât de mult ține și cât e de greu

Ce copil frumos! zise coțofană.

la noi! Puii nici nu se mișcă după ce ies din găoace; stau chitic acolo în cuib și le trebuie atâtea îngrijiri, atâtea câte nici nu-ți închipui. Și ce de muncă pentru ca să-i hrănești, ce de grijă ca să-i păzești! Ce oboesală! Gândește-te, te rog: să le cauți hrană, să veghezi să nu pățească nimic... Fără ajutor, nu sunt în stare nici să se miște. N-am dreptate? Și cât trebuie s-aștepti până încep și ei să se miște, până le ies penele, până se fac și ei mai curăței!

— Iartă-mă, îi zise iar mama, nu te-am ascultat.

Coțofana zbură de acolo.

— Ce persoană needucată! gândi ea. E frumoasă, dar proastă.

Căprioara abia băgase de seamă c-a plecat. Ea spăla mai departe nou-născutul. Îl spăla bine și, frecându-l astfel, îl și încălzea și-l și mângâia totodată.

Puiul se cam ținea nesigur pe picioare. Când îl netezea mama sa și-l drăgălea, atingându-l ușurel peste

tot trupul, se cam clătina, dar stătea cuminte pe loc. Hăinuța cea roșcată, încă puțin zburlită, avea niște pete albe, frumoase, iar fața lui, de copil nedezmectit, părea abia trezită dintr-un somn adânc.

De jur împrejurul lor creșteau tufe de aluni, de corni, de porumbe și de soc. Arțari înalți, stejari și fagi formau un acoperiș verde pe deasupra desişului, iar pământul cenușiu și tare era acoperit de buruieni. Tufe de toporași înflorite și de fragi gata să se deschidă erau ticsite pe pământ. Părea că soarele de dimineață țese o pânză aurie prin frunzișul des. Toată pădurea răsuna de tot felul de voci, care o străbăteau dându-i un freamăt vesel. Scatiul țiuia întruna de veselie; porumbeii se giugiuleau; mierlele șuierau, pițigoii cântau, cintezoii ciripeau. Printre toate acestea răzbeau țipetele gaițelor, care se sfâdeau, flecăreala și chicotele coțofenelor și chemările metalice și sfâșiate ale fazanilor.

Câteodată strigătul triumfător al vreunei coțofene stăpâna tot zgomotul acela; țipătul șoimului trecea limpede și pătrunzător peste vârfulile copacilor, iar ciorile cântau în cor, cu vocile lor răgușite.

Puiul căprioarei nu înțelegea nimic din toate cântecele și strigătele acelea; nici o vorbă din tot ce se spunea. Nu le băga în seamă; nu simțea încă miresmele pădurii. N-auzea decât foșnetul ușor al hăinuței lui, când mama îl spăla, îl încălzea și-l dezmiarda; nu simțea decât mirosul apropiat al trupului mamei. Se strânse bine lângă căldura aceea binefăcătoare. Îi era foame și începu să caute, până găsi izvorul de viață. Pe când sugea, mama îl acoperea întruna de dezmierdări.

— Bambi, marmura ea.

LIBRIS | We know books

În toată clipa, însă, ridica în sus capul, își ciulea urechile și mirosea vântul cu nările. Apoi iar își alinta odorul, liniștită și fericită.

— Bambi, repeta ea, micuțul meu Bambi!

Era în primele zile de vară. Copacii liniștiți își întindeau brațele către cerul albastru, scaldându-se în căldura înviorătoare a soarelui. Pe gardurile vii și pe tufișurile din desiș se răsfațau florile, ca niște stele albe, roșii și galbene. Ba pe alocuri se arătau chiar și muguri de fructe, îngroșând capetele subțiri ale crengilor, ca niște pumnișori strânși. Din pământ ieșeau tot felul de flori multicolore, așa că, în umbra pădurii, pământul strălucea ca într-o sărbătorire însuflețită și liniștită a culorilor. Mirosul de frunziș proaspăt, de flori, de pământ reavăn al pădurii înverzite se împrăstia de peste tot. La răsăritul și la apusul soarelui, mii de voci umpleau pădurea și din zori și până-n noapte, în această singurătate îmbălsămată, se auzea zumzetul neconținut al albinelor, al viespelor și bâzâitul bondarilor.

Așa și-a petrecut Bambi cele dintâi zile ale copilăriei. Umbla după mama lui prin poteca îngustă, care străbătea desișul. Ce plăcere să mergi pe acolo! Frunzișul des îi mângâia coastele, îndoindu-se încet la trecerea lui; drumul părea mereu închis și încurcat și totuși se mergea așa de bine! Poteci din acelea erau peste tot, brăzdau toată pădurea. Mama lui le cunoștea pe toate și dacă Bambi se oprea câteodată dinaintea unor hățișuri, ca în fața unui zid greu de trecut, ea găsea, fără să stea cât de puțin pe gânduri, locul pe unde era drumul bătut. Dar, mai mult decât orice, lui Bambi îi plăcea să o întrebe pe mama lui și să-i audă

răspunsurile. Nu-i era deloc de mirare că-i veneau în gând fel de fel de întrebări; i se păreau firești.

Era foarte fericit de dorința lui să afle toate și nu mai putea până-i dădea răspunsul, care-l mulțumea totdeauna, oricum ar fi fost. Dacă nu înțelegea ceva tot era mulțumit; căci atunci mai putea iar întreba, dacă avea poftă. Câteodată se oprea din întrebări și se chinuia să-și explice după mintea lui ceea ce nu înțelesese. Alteori își dădea seama că mama lui înadins nu-i spunea tot ce știa. Atunci era și mai interesat, căci simțea o curiozitate mai mare, o presimțire tainică, care-l umplea de neliniște și de bucurie și-l făcea să tacă. Odată întreabă:

— Al cui e drumul ăsta, mamă?

Mama răspunde:

— Al nostru.

— Al tău și al meu?

— Da.

— Al nostru, adică al meu și al tău?

— Da.

— Numai al nostru, al amândurora?

— Nu, răspunse mama, al nostru, al căprioarelor.

— Căprioarele... ce-i asta? întrebă Bambi râzând.

Mama se întoarse către el și-ncepu și ea să râdă.

— Tu ești o căprioară, eu sunt o căprioară; uite ce-i asta, pricepi?

Bambi sări-n sus și râse.

— Da, înțeleg. Adică eu sunt o căprioară mică și tu ești o căprioară mare. Nu-i așa?

— Da, tocmai așa, îi zise mama, dând din cap. Bambi se făcu iar serios.

- Mai sunt alte căprioare, afară de mine și de tine?
- Sigur, multe încă.
- Unde sunt?
- Pe aici, peste tot.
- Dar nu le văd.
- Ai să le vezi.
- Când?
- În curând.

Mama își urmă liniștită drumul. Bambi după ea, tăcut, neștiind ce putea să-nsemne vorba „în curând”. Se gândea că „în curând” e altceva decât „îndată”, dar în ce moment acest „în curând” înceta să mai fie „în curând” și se schimba în „mai târziu”?

Dintr-odată întrebă:

- Cine a făcut drumul ăsta, mamă?
- Noi.
- Mirat, Bambi întrebă iarăși:
- Noi, adică tu și cu mine?
- Ei bine, noi... căprioarele.
- Care?
- Noi toate, zise mama, ca să sfârșească.

Mergeau tot înainte. Puiul, zburdalnic, ar fi avut poftă să se mai abată din drum, dar mișcă ceva pe pământ și trecu ca o săgeată pe sub buruieni. O voce subțirică șuieră cu disperare, apoi iarăși liniște; doar câteva frunze, câteva ierburi mai tremurau. Un dihor prinsese un șoarece; se strecurase prin iarbă până la marginea drumului și acum se ospăta.

- Ce-a fost? întrebă Bambi, foarte speriat.
- Nimic, îi răspunse mama, ca să liniștească.
- Dar, zise Bambi tremurând, am văzut ceva.

— Ei bine, îi explică mama, nu te speria. Dihorul a omorât un șoarece.

Bambi fu cuprins de o groază cumplită. O spaimă necunoscută, puternică, îl sugruma parcă. O vreme n-a mai putut vorbi. În sfârșit întrebă iar:

- Dar de ce a omorât șoarecele?
- Pentru că... Mama ezită să-i spună... Ia, hai repede, îi zise apoi, ca și cum i-ar fi venit ceva în gând și ar fi uitat de întrebare.

Bambi sălta după ea.

Trecu o vreme; iarăși mergeau încet, cu grijă. Bambi întrebă din nou:

- O să omorâm și noi odată un șoarece?
- Nu.
- Niciodată?
- Niciodată.
- De ce nu? întrebă Bambi, mulțumit.
- Pentru că noi nu omorâm pe nimeni, zise mama simplu.

Puiul se înveseli iarăși. De sus, dintr-un frasin tânăr din marginea cărării, niște țipete ajungeau până la ei. Mama își vedea de drum, fără să le bage-n seamă, dar Bambi se opri curios. Două gaițe se sfădeau pentru un cuib pe care-l jefuiseră.

- Nu pleci de aici ticăloaso? strigă una.
- Nu te zbuciuma atâta, idioato, că nu mi-e frică de tine!

Cea dintâi țipă:

- N-ai decât să-ți cauți singură cuiburile, hoațo! Acuși îți sfărâm țeasta. Ce obrăznicie! țipă ea scoasă din minți, ce obrăznicie!

LIBRIS | We know books
— Cealaltă îl zărise pe Bambi; se dădu pe o creangă mai jos și se legă de el:

— Dar tu, pocitură, de ce caști gura aici? Ia, șterge-o!

Bambi o șterse speriat, ajunsese la mama lui și se ținu cuminte după ea, crezând că n-a băgat de seamă c-a întârziat. După o clipă întrebă.

— Mamă, ce-i aceea pocitură?

— Nu știu.

Bambi se mai gândi și începu iar:

— Mamă, de ce erau așa de supărate una pe alta?

— S-au sfădit din pricina mâncării.

— Oare avem să ne sfădim și noi odată, mamă, din cauza mâncării?

— Nu, zise mama.

— De ce?

— Este hrană destulă pentru noi toți.

— Mamă?

— Ce?

— Oare noi o să ne certăm vreodată?

— Nu, dragul mamei, la noi nu se întâmplă așa ceva.

Mergeau tot înainte. Deodată totul se lumină înaintea lor. Ajunseră la capătul bălăriilor și al hățișurilor încalcite. Drumul se încheia și din câțiva pași aveau s-ajungă într-un loc larg și luminos, care se deschidea în fața lor. Bambi dădu să fugă înainte, dar mama i se puse în cale.

— Ce-i asta? întrebă el nerăbdător și încântat.

— Câmpia, răspuse mama.

— Ce-i aceea câmpie?

Mama-i tăie vorba:

— Ai să vezi singur.

Ea era acum serioasă și atentă. Nemișcată, cu mușchii încordați, cu capul sus, cu privirea aspră, respira adânc, cu nările în vânt.

— Bun, zise în sfârșit, putem ieși.

Puiul se repezi, dar ea îi tăie iar calea.

— Așteaptă, până te-oi chema eu.

Bambi se liniști și ascultă.

— Așa, acum ia seama la tot ce-ți spun!

Bambi văzu că mama lui este agitată și nu mai putea de nerăbdare.

— Nu-i ușor lucru să umbli pe câmpie, îi zise ea. E primejdios și greu. Nu mă-ntreba de ce; ai să știi mai târziu. Să ascuți întocmai ce ți-oi spune eu. Da?

— Da, făgădui puiul.

— Bine. Eu am să mă duc întâi singurică; tu stai aici și așteaptă. Nu-ți lua ochii de la mine. Dacă vezi că mă întorc, întoarce-te și tu și fugi cât vei putea; eu te ajung din urmă. Tăcu, se mai gândi și continuă:

— Oricum să fugi cât poți de tare; să fugi, chiar dacă s-ar întâmpla ceva, chiar de-ai vedea că... eu cad la pământ. Să nu-ți bați capul cu mine, pricepi? Orice ai vedea sau ai auzi, s-o ștergi îndată, cât se poate de repede. Îmi făgăduiești?

— Da, îngână încetișor Bambi.

— Dar dacă te chem, vino fără frică. Ai să te joci acolo, în larg, pe câmpie; e frumos și are să-ți placă. Făgăduiește-mi doar că la întâia chemare ai să vii numaidecât lângă mine, fără șovăială. Auzi?

— Da, zise Bambi și mai încet.

Eamai zise:

— Iar când vom fi acolo, afară, dacă te chem, să nu

URRIS | We know books

pierzi o clipă, nici să mă-ntrebi. Să fugi ca vântul după mine, fără să te gândești. Cum oi lua-o eu la fugă, pe loc să pleci și tu și să nu te oprești până nu vom ajunge iar aici, în desiș. N-ai să uiți?

— Nu, răspuse Bambi mișcat.

Ea ieși. Puiul, cu ochii după ea, văzu cum înaintează încet, cu pași mari. Frica, așteptarea, nedumerirea îl nelinișteau. Văzu cum stătea mama lui la pândă, cum sărea și sări și el, gata să facă tumba. Dar ea se liniștise și într-o clipă se înveselise. Aplecă în jos capul, întinse gâtul, se uită bucuroasă spre el și strigă:

— Vino!

Dintr-o săritură, Bambi fu afară. O bucurie nemaipomenită îl cuprinse; toată grija i se risipise ca prin farmec.

În pădure nu văzuse deasupra lui decât vârfurile copacilor și câteodată, în vreo rariște, câteva pete albastre. Acum vedea cerul albastru și era fericit, fără să știe de ce. Până acum nu zărise decât rareori câte o rază rătăcită de soare cu lumină dulce, aurie, care se juca strecurându-se printre ramuri. Acum era copleșit de stăpânul cel atotputernic, care-l ardea, îl orbea, îl pătrundea.

Botezul acesta de foc îi închidea ochii și-i creștea inima. Era ca beat, nu mai știa ce face, parcă era nebun. Făcu o săritură stângace: apoi sări de trei-patru-cinci ori în loc; nu se mai putea ține: trebuia să sară, să salte. Picioarele tinere și voinice se destindeau. Răsufliă adânc: bea, respirând, toate miresmele câmpiei și asta îi făcea o plăcere așa de mare, că nu se putea opri să nu sară. Bambi era un copil. De-ar fi fost un pui de om,

Pentru prima dată în câmpie.

ar fi scos chiote de bucurie, dar nici căprioarele, nici puii lor nu-și arată bucuria în felul acesta. Se bucura în felul lui, cu tot trupul lui, pe care-l sălta prin aer. Lângă el, mama sa era mulțumită că-l vede așa de zburdalnic, făcând tumbe, sărind în sus, căzând stângaci jos, stând acolo speriat, zăpăcit, beat și, după o clipă, reluând toate de la capăt. Ea înțelegea că puiul ei nu cunoscuse decât potecile înguste ale căprioarelor din pădure, că în viața lui cea scurtă se învățase numai cu strâmtoarea desișurilor și că acum stătea într-un loc, pentru că nu știa încă să zburde liber prin câmpia largă. Se aplecă spre el, îi surâse o clipă, îl îmboldi ușor, sări înainte și apoi se-nvârti împrejur, în foșnetul bălăriilor înalte. Bambi, speriat, rămase locului. Oare asta era un semnal că trebuia să se întoarcă în desiș?... „Nu-ți face griji pentru mine”, îi spusese mama lui, „orice ai vedea, ori ai